

Arrest

nr. 112 015 van 16 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 21 september 2012 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde het Rijk op 20 september 2012 te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 oktober 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 oktober 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 97 472 van 20 februari 2013 stelde de Raad de afstand van het geding vast met betrekking tot het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 februari 2013 nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 18 maart 2013 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 mei 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekster op 18 juni 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.03.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*[S.E.] [...]
nationaliteit: Albanië
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.05.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen,

artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, dat verzoekster op 24 juni 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van [W.C.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[S.E.] [...], nationaliteit Albanië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Op 15.10.2012 werd door het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire genomen.

Op 20.02.2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het geding vastgesteld.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven : betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 26.02.2013. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 26.02.2013. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod – waarbij moet worden geduïd dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, het inreisverbod wel degelijk gemotiveerd is en de duur van het inreisverbod duidelijk werd vastgelegd – kaduuk worden. De bewering van verzoekster dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod accessoria zijn van de eerste bestreden beslissing heeft geen feitelijke of juridische basis.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Betreffende de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Eerste schending van art. 9ter § 3 Vreemdelingenwet

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4" indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

Art. 9 § 1, eerste lid bepaalt dan weer:

" De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico in houdt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

De eenvoudige en logische lezing van deze 2 artikels laat de gemachtigde van de Staatssecretaris toe, een aanvraag onontvankelijk te verklaren, wanneer de arts-attaché in zijn advies vastgesteld heeft dat de vreemdeling niet aan een ziekte lijdt, die een reëel gevaar zou vormen voor zijn leven of voor zijn fysieke integriteit, of een reëel risico van onmenselijke of mensonterende behandeling wanneer er geen enkele aangepaste behandeling bestaat in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Nergens is voorzien dat de ziekte:

- een directe (onmiddellijke) bedreiging moet inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, met acuut levensgevaar en noodzaak van dringende maatregelen;*
- bij niet-behandeling onmiddellijk zou leiden tot overlijden*

De bestreden beslissing beperkt - contra legem- de voorwaarden voor de machtiging van verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet.

De in de beslissing gestelde voorwaarden zijn deze welke toegepast worden door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de toetsing van art. 3 van het EVRM, doch deze kunnen niet zomaar getransponeerd worden naar de voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsmachtiging o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet.

BEMERKING:

De huidige invulling van de voorwaarden ex art 9ter Vreemdelingenwet heeft voor nefast en zelfs absurd gevolg dat de vreemdeling eerst in zijn (haar) land van herkomst dient te blijven/ terugkeren, om er (i) geconfronteerd te worden met de onmogelijkheid van behandeling (ii) te wachten tot wanneer zijn situatie levensbedreigend (en onherstelbaar) is, om dan pas een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art: 9ter in te dienen; met andere woorden, men moet eerst de ziekte laten evolueren tot een kritisch en levensbedreigend stadium alvorens een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen indienen ; dit is uiteraard in strijd met de doelstelling van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

In casu zou dit voor verzoekster betekenen dat zij eerst naar Albanië dient terug te keren, om daar geconfronteerd te worden met de onmogelijkheid om een adequate behandeling te krijgen; zij zou vervolgens de kanker dienen te laten recidiveren (d.i. een complicatie welke uitdrukkelijk in het medisch

attest wordt beschreven), om vervolgens - en pas op het ogenblik wanneer haar overlijden in zicht komt- hier in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, voor behandeling welke op dat ogenblik mogelijks niet meer nuttig zou zijn.

Deze verwachting stellen is manifest onredelijk.

De ziekte die aanleiding geeft tot het uitreiken van een verblijfsmachtiging, is zeer nauwkeurig en duidelijk beschreven in art. 9ter zelf.

Deze definitie van de ziekte in art. 9ter is duidelijk meer uitgebreid dan de (ziekte-) voorwaarden gesteld in de bestreden beslissing (welke duidelijk gesteund zijn op de EHRM-rechtspraak i.v.m. art. 3 EVRM).

De urgentie-vereiste c.q. het reëel risico op onmiddellijk overlijden wordt nergens gesteld in art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Art. 9ter van de vreemdelingenwet, strekt ertoe een medische behandeling te garanderen, voor de vreemdelingen, die aan een dusdanige ziekte lijden, dat deze een reëel gevaar meebrengt voor zijn leven of zijn fysische integriteit, of een reëel risico tot onmenselijke of vernederende behandeling, op voorwaarde dat er geen enkele adequate behandeling bestaat in het land van herkomst of verblijf.

De evaluatie van de ziekte in het kader van art. 9ter, kan dus niet (noch impliciet, noch expliciet) verwijzen naar de ernst van art 3 EVRM, en kan dus niet de voorwaarde opleggen van acuut levensgevaar of risico op onmiddellijk overlijden; hiervoor bestaat geen enkele wettelijke noch enige andere grondslag.

Er is dus geen wettelijke basis om de definitie van de ziekte in art 9ter Vreemdelingenwet aan te passen aan de toepassingsvoorwaarden voor art. 3 EVRM.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar het arrest van de franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19 december 2012 (n° 93 964) (p, 6 in fine):

“Outre le fait que le médecin conseil n’a pas exercé l’entière responsabilité du contrôle que requiert l’art. 9ter précité, le Conseil entend relever, qu’après avoir considéré que le dossier médical ne permet pas de constater l’existence d’un seuil de gravité requis par l’article 3 de la CEDH, tel qu’interprété par la CEDH qui exige une affection présentant un risque vital vu l’état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie, ce médecin conseil et, à sa suite, la partie défenderesse, en ont déduit, indûment qu’une autorisation de séjour ne pouvait être octroyée à la partie requérante sur la base de l’article 9ter de la loi du 15 décembre 1980. Or, ainsi qu’il a déjà été exposé ci-dessus, l’article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 ne se limite pas au risque de décès.

Tweede schending van art. 9ter § 3 Vreemdelingenwet (iuv. art. 3 EVRM)

Bij arrest dd. 17 december 2012 nam de Ilde (Nederlandstalige) kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen standpunt in nopens de interferentie tussen art. 9 Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM. (stuk 3)

In strijd met de hoger ingenomen stelling van verzoekster (cfr. supra) overweegt de Raad dat het logisch is om de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren, teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM vallen.

De Ilde kamer van de Raad erkent hiermee (minstens impliciet) dat de begrippen vervat in art. 9ter Vreemdelingenwet dienen gekoppeld aan de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM.

De Raad gaat in het arrest derhalve over tot een inhoudelijke analyse van de rechtspraak van het EHRM, en komt tot volgende pertinente overwegingen, welke verzoekster - weze het ondergeschikt-onderschrijven:

« Niettegenstaande (...), stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele levensbedreigende [ziekte] niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

(...)

Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in het land van herkomst.

Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds vastgesteld is dat de ziekte van de vreemdelingen zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst.

(...)

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. "

M.a.w., ook in de hypothese dat de noties uit art. 9ter Vreemdelingenwet in overeenstemming dienen te worden geïnterpreteerd met art. 3 EVRM (en de interpretatie door het EHRM), dient vastgesteld dat de bestreden beslissing en het advies van de geneesheer in strijd zijn met art. (de rechtspraak van het EHRM) inzake art. 3 EVRM.

De loutere overweging dat geen kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte voorligt, betekent geenszins dat er geen schending van art. 3 EVRM kan voorliggen bij verwijdering van de vreemdeling.

Het Hof stelt duidelijk dat niet enkel dient beoordeeld of er een actuele levensbedreigende aandoening voorhanden is, maar dat met alle omstandigheden dient rekening gehouden te worden, en ook met de algemene omstandigheden in het land van herkomst, en ook met de beschikbaarheid van een medische behandeling.

In de oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf werd uitdrukkelijk geargumenteed (met verwijzing naar verschillende bronnen) dat er geen radiotherapeutische behandeling beschikbaar is in Albanië.

Dit element wordt in de bestreden beslissing helemaal niet ontmoet, en de bestreden beslissing gaat enkel in op de beperkte vraag of er een actuele levensbedreigende toestand is...

Overeenkomstig de geciteerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de bestreden beslissing derhalve vernietigd gelet op de te beperkte interpretatie van art. 9 Vreemdelingenwet c.q. art. 3 EVRM.

Derde schending van art. 9ter Vreemdelingenwet iuv. de materiële motiveringsverplichting ex. art. 1-3 Wet 29 juli 1991

Ten onrechte stelt de ambtenaar-geneesheer dat er geen directe dreiging zou zijn voor haar leven en dat niet- behandeling niet zou leiden tot een acuut levensgevaar.

In het bij de aanvraag gevoegde medisch attest wordt duidelijk melding gemaakt dat er een risico van recidive is ("risque de recidivi tumorale")

Dit element wordt niet ontmoet in de bestreden beslissing."

4.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. In deze beslissing wordt, met verwijzing naar

artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat de door verzoekster aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet definieert een ziekte die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging aan een vreemdeling door te bepalen dat het moet gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in land van herkomst of het land van verblijf van de betrokken vreemdeling.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen dient te worden afgewezen indien een ambtenaar-geneesheer of een door de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer in zijn advies vaststelt dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals gedefinieerd in § 1, eerste lid van hetzelfde artikel.

Verzoekster betoogt dat verweerder in de thans bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en steunend op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, heeft geduid van oordeel te zijn dat enkel wanneer een ziekte een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium heeft bereikt kan worden aanvaard als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet terwijl een reëel risico op onmiddellijk overlijden nergens in deze wetsbepaling als criterium wordt voorzien.

De Raad dient echter te benadrukken dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° juncto 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of de aandoening waaraan verzoekster lijdt al dan niet kennelijk beantwoordt aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname dat dit kennelijk niet het geval is derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat het carcinoom dat bij verzoekster werd vastgesteld en op basis waarvan zij verzocht om tot een verblijf te worden gemachtigd reeds werd verwijderd en dat de vereiste medische nabehandeling kon worden vervolledigd, zodat er geen sprake meer is van een actueel risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster of van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gegeven dat verzoekster niet akkoord gaat met een aantal overtollige rechtstheoretische beschouwingen die door een andere ambtenaar in de bestreden beslissing zijn opgenomen kan op zich niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden. In casu blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer immers dat hoe dan ook een toetsing werd doorgevoerd aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria. Deze arts heeft bij zijn medische analyse geen *“urgentie criterium”* toegepast, doch louter vastgesteld dat verzoeksters gezondheidsprobleem werd verholpen en dat zij de vereiste behandeling reeds kreeg. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad waarbij werd vastgesteld dat totaal geen toetsing werd doorgevoerd aan de door de wetgever voorziene criteria. Tevens moet worden benadrukt dat uit artikel 9ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat steeds dient te worden onderzocht of een bepaalde medische behandeling in een bepaald land beschikbaar en toegankelijk is. De ambtenaar-geneesheer dient na te gaan of er een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van de vreemdeling die verzoekt op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat een medisch probleem niet langer bestaat en geen verdere

behandeling meer vereist is kan hij bijgevolg in beginsel, zonder de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling te hebben onderzocht, concluderen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling ingevolge het ontbreken van de nodige medische behandeling bestaat. Waar verzoekster aanvoert dat uit het door haar aangebrachte standaard medisch getuigschrift blijkt dat de arts die zij consulteerde van oordeel was dat er een risico op recidive bestaat, zodat diende te worden nagegaan of zij in haar land van herkomst kan worden behandeld moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (*"lijdt aan een ziekte"*) niet kan worden afgeleid dat verweerder eventueel toekomstige en hypothetische medische problemen in aanmerking dient te nemen. Uit het standaard medisch getuigschrift waarnaar verzoekster verwijst blijkt daarenboven duidelijk dat de arts die verzoekster consulteerde aangaf dat er een risico op recidive bestond indien verzoeksters behandeling werd stopgezet. De ambtenaar-geneesheer heeft echter vastgesteld dat de behandelingsperiode reeds was verstreken, zodat er geen sprake is van een voortijdige stopzetting van de behandeling. Verzoekster bracht daarenboven een medisch getuigschrift aan waarin duidelijk wordt vermeld dat haar behandeling werd beëindigd, zodat niet blijkt welk belang zij heeft bij haar grief.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met machtsoverschrijding. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.2.3. Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een ziekte heeft die een medische behandeling vereist die in haar land van herkomst niet beschikbaar zou zijn, kan zij ook niet worden gevolgd in haar betoog dat zij, doordat haar geen verblijfsmachtiging op medische gronden wordt toegekend, dreigt te worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het door verzoekster aangevoerde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK